

Hermanis Paukšs

“ PAVĻIKU GAIDOT “
JEB
“ SVEICIENS BEKETAM”
(luga)

Darbojas divas aktrises.

Aktrises uznes galdu.

1.aktrise. Tas ir galds.

2.aktrise. Tas patiešām ir galds.

Aktrises uznes krēslu.

1.aktrise. Tas ir krēsls.

2.aktrise. Tas patiešām ir krēsls.

1.aktrise. Vairāk nekā mums nav.

1.aktrise. Mums patiešām vairāk nekā nav. Toties mums ir nepārvarama vēlēšanās spēlēt teātri.

1.aktrise. Tāpēc mums pietiek ar galdu un krēslu.

2.aktrise. Turklāt mums ir pilnīgi vienalga, ko spēlēt! Pieņemsim, ka mani sauc Karizanda.

1.aktrise. Pieņemsim.

2.aktrise. Pieņemsim, ka viņu sauc Pavļiks.

1.aktrise. Kā tu teici? Mani sauc Pavļiks.

2.aktrise. Pieņemsim, ka tevi sauc Pavļiks.

1.aktrise. Nē, es negribu, ka mani sauc Pavļiks!

2.aktrise. Tevi jau nemaz tā nesauc! Mēs tā tikai pieņemsim.

1.aktrise. Nē, mēs tā nepieņemsim!

2.aktrise. Nu labi - tad izdomā pati sev vārdu!

1.aktrise. Izdomāšu! Pieņemsim ...ka mani sauc ... Pestīnija!

2.aktrise. Pestīnija?

1.aktrise. Jā - Pestīnija!

2.aktrise. Es tavā vietā gan paliktu pie Pavļika. Bet ja nu tu tomēr vēlies būt Pestīnija, tad, manis pēc, esi ar! Tagad pieņemsim, ka es esmu atnākusi pie tevis ciemos.

1.aktrise. Ļoti labi. Ko tu man atnesi?

2.aktrise. Neko.

1.aktrise. Kāpēc tā? Ja nāk ciemos, tad parasti kaut ko atnes!

2.aktrise. Jā, bet ciemiņš parasti tiek ar kaut ko uzcieņāts. Vismaz ar kafiju! Toties tu mani ne ar ko netaisies cienāt.

1.aktrise. Bet man taču nekā nav!

2.aktrise. Nu ja - un to labi zinādama, es tev arī neatnesu.

1.aktrise. Ja tu būtu atnesusi kafiju, tad es varētu tevi ar to uzcieņāt!

2.aktrise. Baigi gudrā! Ja man būtu nauda kafijai, tad es kafiju tik pat labi varētu izdzert viena!

1.aktrise. Ja tu pieturēsies pie šādiem uzskatiem, tad mums no teātra nekas neiznāks.

2.aktrise. Jā, ... bet man patiešām nav naudas kafijai... Labi - te tomēr ir teātris! Pieņemsim, ka es tev kaut ko atnesīšu.

1.aktrise. Pieņemsim!

2.aktrise. Labi. Tu gaidi. Bet es nākšu pie tevis.

1.aktrise. Jā, es gaidu!

2.aktrise. (*aizgājusi sauc*). Ei, Pestīnija! Laid iekšā! Esmu atnākusi pie tevis ciemos!

1.aktrise. Tad piezvani! Pieņemsim, ka pie durvīm ir zvans! Divas reizes!

2.aktrise. Pieņemsim, ka es nevaru piezvanīt! Pieņemsim, ka man ir aizņemtās rokas! Pieņemsim, ka es nesu kaut ko lielu un smagu!

1.aktrise. Labi tad vismaz paspārdi ar kāju durvis!

2.aktrise. Pieņemsim, ka man nav ar ko paspārdīt!

1.aktrise. Kā nav? Ar kāju taču!

2.aktrise. Izbeidz! Neko es nespārdīšu! Man tupeles tāpat jau jūk ārā! Es labāk bļaušu, bet tu izliecies, ka dzirdi!

1.aktrise. Labi -bļauj!

2.aktrise. Ei, Pestīnij! Vai tu dzirdi mani?

1.aktrise. Jā! Vai tas esi tu Pavļik?

2.aktrise. Pričom te Pavļiks?

1.aktrise. Nu... es spēlēju tā, it kā nepazītu tavu balsi... It kā domātu, ka atnācis kāds cits... Piemēram Pavļiks.

2.aktrise. Kāpēc Pavļiks?

1.aktrise. Nezinu. Tu pati pirmā ierunājies par Pavļiku.

2.aktrise. Nu un tad? Es domāju, ka tas varētu būt tavs vārds! Bet tu taču izvēlējies Pestīniju!

1.aktrise. Jā es izvēlējos Pestīniju! Bet tagad Pestīnijai liekas, ka pie viņas ir atnācis Pavļiks!

2.aktrise. Un kas tas Pavļiks tāds ir? Brūtgāns, vai?

1.aktrise. Varbūt, ka brūtgāns... bet varbūt, ka nē...

2.aktrise. Nu bet kas tad vēl?

1.aktrise. Varbūt brālēns! No mātes puses.

2.aktrise. Nu labi. Lai būtu brālēns no mātes puses. Es nāku vēlreiz.

1.aktrise. Nāc. Es gaidu.

2.aktrise. Ei! Pestīnij! Vai tu dzirdi mani?

1.aktrise. Jā! Vai tas esi tu Pavļik?

2.aktrise. Jā, Pestīnij! Tas tiešām esmu es! Tavs brālēns Pavļiks! No mātes puses! Laid mani iekšā!

- 1.aktrise.** Klausies - ko tu tur muldi! Tu taču neesi Pavļiks?
- 2.aktrise.** Protams, ka es neesmu Pavļiks! Es esmu Karizanda!
- 1.aktrise.** Kāpēc tad tu pēkšņi paziņo, ka esi Pavļiks?
- 2.aktrise.** Es tā jokoju! Nesaprati, vai?
- 1.aktrise.** Kurš tā joko? Tu vai Karizanda?
- 2.aktrise.** Nu Karizanda! Karizanda! Viņa saprot, ka tu viņas balso noturi par Pavļika balsi un nolemj tevi izjokot! Lai publikai būtu ko pasmieties! Saproti?
- 1.aktrise.** Pieņemsim, ka saprotu. Labi - nāc vēlreiz!
- 2.aktrise.** Bet tu vairs nepārtrauc! Spēlē tik man pretī! Tā it kā tu patiešām būtu Pestīnija!
- 1.aktrise.** Labi...es mēģināšu...
- 2.aktrise** (*sauc*). Ei! Pestīnij! Vai tu dzirdi mani?
- 1.aktrise.** Jā! Vai tas esi tu Pavļik?
- 2.aktrise.** Jā, Pestīnij! Tas tiešām esmu es! Tavs brālēns Pavļiks! No mātes puses! Laid mani iekšā!
- 1.aktrise.** Tagad es te nospiežu podziņu, un durvis pašas no sevis atveras! Nāc iekšā, Pavļik!
Uznāk aktrise ar ieplestām rokām.
- 1.aktrise.** Pavļik... Kā tu esi pārvērties.
- 2.aktrise.** Es neesmu pārvērties . Es nesu mucu.
- 1.aktrise.** Tad tomēr tu esi Pavļiks?
- 2.aktrise.** Nē, es esmu Karizanda. Karizanda ar mucu.
- 1.aktrise.** Bet kāpēc tad tu runā vīriešu dzimtē? Tā , it kā tomēr būtu Pavļiks?
- 2.aktrise.** Ko tu man ar to Pavļiku piesējies! Labāk pasaki, kur nolikt mucu!
- 1.aktrise.** Kādu mucu?
- 2.aktrise.** Nu šo te!
- 1.aktrise.** Ak tad tā ir muca?
- 2.aktrise.** Un kas tai mucā ir iekšā?
- 2.aktrise.** Pieņemsim, ka kafija!
- 1.aktrise.** Pupiņās vai samalta?
- 2.aktrise.** Šķīstošā.Un jau uzvārīta!
- 1.aktrise.** Labi - tad liec to uz galda. Iemalkosim.
- 2.aktrise.** Lūdzu! (*noliek mucu uz galda*) Tas tev - lai būtu ar ko mani pacienāt.
- 1.aktrise.** Ļoti labi - tad cienājies!
- 2.aktrise.** Paldies. Tu nedzeri?
- 1.aktrise.** Es it kā nedzeršu. Pieņemsim, ka man ir slikti ar sirdi.
- 2.aktrise.** Pieņemsim. Bet no kā?
- 1.aktrise.** Pieņemsim, ka no kafijas dzeršanas. Pieņemsim, ka es vienu mucu jau esmu izdzērusi.
- 2.aktrise.** Pieņemsim. Bet tad jau tu, droši vien, gribi čurāt?
- 1.aktrise.** Fui!... Nu kā tu vari tā runāt!... Pie tam - publikas klātbūtnē!...

2.aktrise. Bet kaut kādai loģikai taču ir jābūt! Pat teātrī! Ja jau tu esi izdzērusi mucu kafijas, tad kaut kur tai ir jāpaliek!

1.aktrise. Pieņemsim, ka izrāde nav par to!

2.aktrise. Un par ko tad tā ir?

1.aktrise. Par to, ka es gaidu Pavļiku, bet nezin kapēc ieradies tu!

2.aktrise. Pagaidi! Tas, ka tu te gaidi Pavļiku, vēl neizskaidro to, kur palika visa izdzertā kafija! Iztvaikojusi vai?

1.aktrise. Nu labi - pieņemsim, ka es nekādu kafiju neesmu dzērusi!

2.aktrise. Ļoti labi- tad padzērsim to tagad!

1.aktrise. Un pēc tam tu atkal interesēsies, kur tā palikusi?

2.aktrise. Kāpēc tad es atstiepu to mucu, ja tagad izrādās, ka tu atsakies dzert?

1.aktrise. Nu manis pēc - dzērsim ar to tavu kafiju!

2.aktrise. Tad lieciet zemē! Es atraušu spundi un tecināšu kafiju tev mutē!

1.aktrise. Būtu zinājusi - nebūtu ar tevi ielaidusies!

2.aktrise. Jā nu vairs neko nevar darīt - izrāde ir jānospēlē līdz galam!

1.aktrise. (*apguļas*) Nu! Rauj to spundi vaļā!

2.aktrise. Cienājies! (*atrauj spundi vaļā*)

1.aktrise. Vai tev neliekas, ka nu jau pietiks?

2.aktrise. Nerunā, kad dzer kafiju! Vai tad tu neredzi, ka tā tev šķīst gīmī! Dabūsi tagad pirms Pavļika atnākšanas mazgāt grīdu un arī pati iet vannā!! Un arī citas drēbes pārvilkt!

1.aktrise. Viss! Man pietiek! (*pietrūkstas kājās*) Dzer tagad tu!

2.aktrise. Ko tad lai es te dzeru! Tu jau visu esi izlakusi (*tecina sev mutē*). Pāris pīles vairs atlikušas! Tev gan ir tilpums, es teikšu! Labs ir - ej tagad pačurā!

1.aktrise. Atkal!....

2.aktrise. Ej droši! Publikai patīk, ja aktieris izliekas, ka čurā.

1.aktrise. Bet kā tad lai es izliekos?

2.aktrise. Aizej aiz kulisēm, paņem tējkannu un lej no tās ūdeni skārda vanniņā! Efekts satriecošs!

1.aktrise. Tu vienmēr kaut ko izdomā... (*prom*)

2.aktrise. (*publikai*) Mazliet pacietības - tūlīt čurās! Nu? Dzirdat? Cik skaisti tek?

1.aktrise. Pietiek?

2.aktrise. Lej droši, kamēr iztek viss! Tu taču esi izdzērusi mucu!

1.aktrise. Viss!

2.aktrise. Žēl gan! Ļoti skaisti skanēja.

1.aktrise. (*atgriežas*) Nu? Un kas man tagad jādara?

2.aktrise. Nu ko - kafiju padzērusi tu esi ...pačurājusi esi... tagad es iešu mājās, bet tu paliec te un gaidi savu Pavļiku!

1.aktrise. Kādu Pavļiku? Tu taču zini, ka tāda Pavļika patiesībā nemaz nav!

2.aktrise. Nu ko tad tu gaidi, ja nav?

1.aktrise. Vai zini ko - man tagad gribētos tev iekraut pa mūli!

2.aktrise. Es domāju, ka ar to mēs varētu šo izrādi beigt. Tu man it kā iekrauj pa mūli...
es nokrītu... publika it kā sajūsmā... mēs tikai paklanāmies... Un pateicīgie
skatītāji - vētraini aplaudē!